

Contractul civil de locutiune a lucrarilor si contractul de antrepriza

Revista de drept comercial, Nr. 10/2004, pag. 154

Autor : Ioan Mara

Contractele civile de locatiune a lucrarilor sunt acele contracte incheiate intre un prestator de servicii (sau executant) - persoana fizica necomerciant sau alta persoana autorizata - si un client (sau beneficiar) - persoana fizica sau juridica -, prin care prima se obliga la indeplinirea unei sau unor obligatii de a face in schimbul unui pret. Obligatia de a face consta chiar in prestarea unei activitati, care nu presupune, de regula, preexistenta unor drepturi reale sau de creanta de care aceste activitati sa fie legate, sau constituirea unor drepturi reale.

Prestarea unor servicii, activitati, in baza locatiunii lucrarilor, poate fi facuta in diverse situatii, in functie de durata si regularitatea desfasurarii lor sau in functie de calitatea prestatorului de servicii. Astfel, consideram ca fac obiectul locatiunii lucrarilor urmatoarele:

- activitatile prestate cu continuitate, sub plafonul minim de 2 ore/zi si 10 ore/saptamana prevazut de art.101 alin.1 si 2 din Codul muncii;*
- activitatile prestate incidental;*
- prestarile de servicii savarsite de catre persoanele autorizate care desfasoara activitati independente (meserii);*
- contractele incheiate in scopul prestarii serviciilor catre clienti de cei ce exercita profesii libere - situatie in care este vorba de contracte civile de locatiune a lucrarilor, supuse strict dreptului comun sau specializate;*
- contractele incheiate in scopul exercitarii profesiei de cei ce exercita profesii libere - numite, de regula, contracte de colaborare. Ceea ce este specific acestora este faptul exista o subordonare limitata a prestatorului, denumit colaborator, si ca acesta incheie contractul nu numai in scopul obtinerii pretului ci si al unor facilitati necesare desfasurarii activitatii.*

Contractul de antrepriza este intelegerea prin care una dintre parti, numita antreprenor, se obliga sa execute pe riscul sau si in mod independent o anumita lucrare pentru cealalta parte, numita client, in schimbul unui pret.

In literatura de specialitate, in incercarea de a extinde sfera obiectului antreprizei, s-a sustinut ca, urmare a dezvoltarii "post industriale", si deci a multiplicarii domeniului prestarilor de servicii, acestea nu sunt de fapt decat contracte de antrepriza. S-a afirmat ca "regulile referitoare la antrepriza se aplica - in lipsa unor reglementari speciale sau in completarea lor - si lucrarilor (activitatilor) intelectuale", ca reglementari de drept comun in materie, vorbindu-se de "dematerializarea" contractului. Acest fapt ar presupune trecerea activitatilor ce faceau obiectul contractului prevazut in pct.4 al art 1413 din Codul civil si nu intra sub incidenta Codului muncii in sfera antreprizei, ori aceasta trecere este fortata atata timp cat reglementarile privind "prestatiile lucrarilor, locatiunea muncii si a serviciului" sunt in vigoare. In plus, in materia antreprizei exista reguli particulare privind receptia lucrarii, raspunderea antreprenorului pentru viciile lucrarii si actiunea directa nascuta in baza art.1488 din Codul civil. Nu suntem de acord cu aceasta opinie si pentru faptul, unanim acceptat, ca regulile particulare nu pot constitui reguli de drept comun, asa cum s-a pretins in argumentarea calificarii antreprizei ca gen.